

Radmila Lazić

HLAĐENJE SRCA

Zapiši to – hlađenje srca!
Da sutra ne prizivaš
Nepouzdanog svedoka – sećanje,
Da ti odgovori na pitanja:
Kako, kad i zašto?
Dok te progone ljubavne utvare.
Kad opadne ljubavni vodostaj
Slatku vrtoglavicu da ne zoveš upomoć.

Ljubav se troši i haba.
Poderana ljubav ko sve poderane stvari...
Poderano nije za nošenje,
Osim ako misliš, dragi,
Da ušivamo i krpimo.
I da je i pačvorak ljubavi dovoljan,
Da bi se uzletelo iznad nežnih rana.

MLEKO SNOVA

Još samo usta imam od tela.
Šarene zmajeve iz njih da ispuštam,
Da pokrećem čegrtaljke na vetru,
Reči, šarene-laže, zveckalice...

Čime drugo da opčinjavam?!
Čime da hranim tuđe uho i oko,
Čula da dražim zardala, telo umuklo –
Dok se Kaliopa i Amnezija
Preganjaju oko trona,
Dok te, mili, grlim mrtvim rukama.

Popca, kreju i slepog miša,
Ili onaj stari bodljikav žbun,
Iza kog sam se krila od šolje mleka,
Ne muče pitanja
Kukutinog soka ili ambrozije.
Tu, moje Ja okleva između Da i Ne.

Jer znam, kao i moje posestrime,
Iz rimske, ili koje druge grobnice,
Da se ni mleko snova ne luči
Ako pupak zaboravi pupak.

ODBACILA SAM SA SEBE

Isključila sam sva zvona za uzbunu.
Ne očekujem udar groma
Ni mećave koje bi me zavejale,
Kao ni pod tabanima požare.

Sedokosi sneg posuo je moju glavu,
Ne na tren.
Odbacila sam sa sebe dosta lista i latica
Ali i dovoljno bubica, crva, gnjida...

Nisam postala vrt u žalosti,
Ne crne mi se udovi, patrljci.
Iako mi se glas vije kao dim
Pogled mi traži višnju u cvatu.

Tiše sad izgovaram hoću i neću,
I na vršcima prstiju gazim,
(uistinu, ne kao beli labud),
Da me mesečev srp ne bi posekao.

POSPREMANJE

Pokosila sam oko kuće,
Gnev i prkos.
Pomela po sebi,
Tuđe tragove,
Tuđa tumaranja.
Tavnicu i nepca
Opajala sam od maštanja.

Izbacila stare stvari,
Staru ljubav, zlu vešticu
Proterala kroz odžak.
Dobrim patuljcima dala
Dobro srce.

Plaćeno i preplaćeno uzdasima,
Bacila sam na đubre.
Potkresala drevne ruže,
Opšta mesta.

Sela,
Prekrstila noge i ruke.
Zamanjkalo mi sebe.
Zamanjkalo mi neba.